

Arrest

nr. 199 667 van 13 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 5 mei 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 maart 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij brief gedateerd op 10 februari 2017 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 21 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij de aanvraag van 10 februari 2017 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die verzoeker op 5 april 2017 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.02.2017 werd ingediend door :

[S.,S.A.-A.] [R.R.: ...]

nationaliteit: Bangladesh

geboren te [...] op [...]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene deed afstand van zijn asielaanvraag op 24.09.2012. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot hij op 20.02.2014 opnieuw in het bezit gesteld werd van een attest van immatriculatie in het kader van zijn aanvraag 9ter. Deze aanvraag werd ongegrond afgesloten op datum van 10.12.2014.

Betrokkene koos er echter opnieuw voor geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielprocedure - namelijk iets meer dan vijf maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene verwijst verder naar de algemene situatie in Bangladesh waar het nog steeds niet veilig zou zijn. Echter, dit vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Mijnheer verwijst naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, maar dit soort van adviezen zijn bedoeld voor Belgen die naar die gebieden willen reizen omwille van toeristische redenen. Dergelijke reisadviezen zijn niet van toepassing op betrokkene die de Nepalese nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. De Belgische ambassade bevindt zich bovendien niet in Nepal maar wel in New Delhi, India. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich verder op artikel 6 EVRM omdat hij op 24.07.2016 het slachtoffer werd van willekeurig geweld, hiervoor klacht neerlegde bij de Lokale Recherche te Antwerpen (AN.30.LB.092675/2016) en dat hij zijn klacht wenst op te volgen. Hij beroept zich op artikel 6 EVRM omdat hij recht zou hebben op een eerlijk proces en omdat hij zelf aanwezig wenst te zijn om zijn verhaal te doen. Echter, we merken dat niettegenstaande betrokkene een proces-verbaal voorlegt van de ingediende klacht, hij niet aantoonst dat er daadwerkelijk een proces lopende is of dat in de korte toekomst zal gebeuren. Hij laat na verdere informatie te verschaffen in verband met de opvolging van zijn klacht, hoewel hij net dit inroept als buitengewone omstandigheid. We stellen dus vast dat betrokkene inderdaad een klacht indiende naar aanleiding van de gebeurtenissen op datum van 24.07.2016 (gestaafd door medische attesten van zijn spoedopname in het ziekenhuis die dag en door een kopie van het Proces-Verbaal) maar dat hij niet aantoonst wat er verder met zijn klacht gebeurde

evenmin legt hij enig bewijs voor dat hij zich hieromtrent informeerde. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 6 EVRM dat het recht waarborgt op een eerlijk proces daar betrokkene niet aantoonde (en evenmin blijkt dit uit het administratief dossier) dat er effectief een proces lopende is of opgestart zal worden in de nabije toekomst. Bovendien kan betrokkene zich in deze procedure laten vertegenwoordigen door zijn raadvrouw en die manier de opvolging van zijn klacht verzekeren. Betrokkene toont niet aan dat zijn persoonlijke aanwezigheid hierbij een meerwaarde zou betekenen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat zijn beroep ingediend tegen de ongegronde beslissing 9ter van 10.12.2014 nog hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Echter, dergelijke procedures hebben geen schorsende werking en staan uitvoeringsmaatregelen dan ook niet in de weg. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. De loutere bewering dat de persoon met wie hij samenwoont zijn neef is, is onvoldoende om te spreken van verwantschap. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Bovendien verklaarde betrokkene tijdens zijn asielprocedure dat zowel zijn ouders, zijn broer als zijn zus nog steeds in Bangladesh wonen. Dit ondermijnt ten stelligste zijn bewering dat hij in Bangladesh geen effectief en normaal familieleven zou kunnen opbouwen.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij inwoont bij zijn neef, dat deze neef zijn enige familielid zou zijn en dat hij niets of niemand meer zou hebben in het zijn land van herkomst. Allereerst stellen we vast dat betrokkene met betrekking tot zijn neef geen verdere persoonsgegevens verschaft en evenmin verwantschapsbewijzen voorlegt. Het gaat hier dus om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 32 jaar in Bangladesh en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Bovendien verklaarde betrokkene tijdens zijn asielprocedure dat zowel zijn ouders, zijn broer als zijn zus nog steeds in Bangladesh wonen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus accommodatie/huur, extrabagage.

Betrokkene beroept zich verder op zijn medische aandoening zonder dit verder te specificeren. De voorgelegde medische attesten hebben allen betrekking op de gebeurtenissen van 24.07.2016 waarbij hij gewond raakte. Echter, uit deze medische attesten blijkt niet dat betrokkene blijvende schade zou overhouden of verdere behandeling nodig zou hebben. Evenmin spreken deze attesten uit dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene reeds vroeger een aanvraag 9ter indiende (met name op 20.01.2014) maar dat deze aanvraag ongegrond werd afgesloten op datum van 10.12.2014 en bovendien gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten. De eventuele medische problematiek werd aldus reeds ten gronde onderzocht door de bevoegde dienst en niet weerhouden. Bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene geen medische attesten voor die betrekking hebben op een medisch probleem buiten de verwondingen opgelopen op 24.07.2016. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen strafbare feiten gepleegd zou hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al vier jaar in België zou verblijven, dat hij duurzaam verankerd zou zijn in onze maatschappij, dat hij zich zou aanpassen aan onze levenswijze, dat hij zich volledig zou integreren, dat hij Nederlands zou proberen te spreken en dat hij heel veel moeite zou doen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt met betrekking tot zijn vermeende integratie."

1.3. Eveneens op 21 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing die verzoeker samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: [S.,S.A.-A.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Bangladesh

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

° 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.12.2014, aan betrokkene betekend op 03.01.2014.”

2. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de beslissing genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffend de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In fine van het middel wordt ook nog de schending aangevoerd van het rechtszekerheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verwoordt zijn middel als volgt:

“Verwerende partij meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 10.02.2017 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

[...]

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij tot deze conclusie komt en wenst te reageren op de bestreden beslissingen.

Dat verzoeker vervolgens wenst te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Bovendien voegde verzoeker de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term ‘circonstances exceptionelles’ gelezen moet worden als ‘circonstances extraordinaires’ (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten

zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Bangladesh om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hij heeft in België zijn leven opgebouwd en probeert, na de aanslag waarvan hij hier slachtoffer werd, volledig herstel te bekomen evenals zijn rechten te vrijwaren.

Hij verblijft hier ondertussen al 5 jaar en heeft zich zeer goed aangepast.

Hij is al lang niet meer in Bangladesh geweest, het land waar hij destijds alles en iedereen heeft achtergelaten om zichzelf in veiligheid te brengen, waar moet hij verblijven zonder enige ondersteuning terwijl hij nog steeds de gevolgen draagt van de aanslag op zijn leven. Hij kan ook niet terugkeren voor een eventueel tijdelijk verblijf.

Hij wenst dan ook op te merken dat er een belangenafweging gemaakt dient te worden!

Verzoeker zijn verblijf en zijn integratie verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoeker bevinden zich immers in België!

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom verwerende partij dit niet onderzoekt in haar bestreden beslissing en stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn?!

Verwerende partij dient rekening te houden met alle en het geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Er is nog steeds een onderzoek lopende naar de dader die hem beschoten heeft. Deze heeft tot op heden enkel bekentenissen afgelegd in een gelijkaardige aanslag maar niet m.b.t. diegene waar verzoeker slachtoffer van werd. Het is belangrijk dat hij de mogelijkheid krijgt om de dader te kunnen identificeren en een deskundige kan laten aanstellen om de ernst van de gevolgen te kunnen vaststellen.

Dit werd reeds gevraagd in de nota burgerlijke partijstelling die door verzoeker werd ingediend.

Dat Kruispunt-Migratie.be de volgende voorbeelden aanhaalt die aanvaard zijn door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

"- Lopende asielprocedure

- Schending van artikel 3 of 8 EVRM

- Administratieve onmogelijkheid

- Medische elementen

- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden"

Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

2. Wat de vermeende scheiding van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokken verwijst verder naar de algemene situatie in Bangladesh waar het nog steeds niet veilig zou zijn. Echter, dit vormt geen buitengewone omstandigheid aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokken opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Mijnheer verwijst naar een reisadvies van de FOD buitenlandse zaken, maar dit soort van adviezen zijn bedoeld voor Belgen die naar die gebieden willen reizen omwille van toeristische redenen. Dergelijke reisadviezen zijn niet van toepassing op betrokkene die de Nepalese nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. De Belgische ambassade bevindt zich bovendien niet in Nepal maar wel in New Delhi, India. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Bovenstaande motivering is onaanvaardbaar voor verzoeker en getuigt van een flagrante onzorgvuldigheid m.b.t. het dossier van verzoeker!

Als verzoeker moet terugkeren, zal hij er in mensonwaardige situatie terechtkomen. Hij heeft niets meer in zijn land van herkomst, hij kan nergens terecht, zelfs niet voor tijdelijk verblijf.

Indien verwerende partij alle aangehaalde elementen, of minstens het geheel van elementen had onderzocht, had men tot de vaststelling gekomen dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk geregulariseerd dient te worden.

Het mag duidelijk zijn dat de belangen van verzoeker zich in België bevinden en dat hij geregulariseerd dient te worden, hetgeen bevestigd wordt door verwerende partij.

Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek! Verzoeker haalde in zijn aanvraag immers aan dat een eventuele terugkeer een schending van art 3 EVRM zou uitmaken.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Zo stelt het reisadvies dat: "Alle niet-essentiële reizen naar Bangladesh worden afgeraden.

Aan alle reizigers die zich tot naar Bangladesh wensen te begeven is het aanbevolen de grootst mogelijke waakzaamheid aan de dag te leggen in het hele land. Er bestaat een ernstig risico op aanslagen van terroristische aard. Dergelijke aanslagen vonden de afgelopen maanden plaats, in het bijzonder op buitenlanders en/of in de door expats gefrequenteerde plaatsen en kunnen zich nog voordoen.

Het politieke klimaat blijft gespannen. Manifestaties van politieke en/of communautaire aard enstakingen (plaatselijk "hartals" genoemd) kunnen in onlusten ontaarden. De situatie kan zeer snel evolueren en het is aanbevolen om zich regelmatig te informeren terzake.."

Hoe kan men stellen dat verzoeker geen risico loopt in Bangladesh als hij daar elk moment van de dag het slachtoffer kan worden van terroristische aanslagen.

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Men levert op 21.03.2017 ook een bevel af dus dient men de huidige situatie te toetsen en na te kijken of hij kan terugkeren.

Verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken. Uit verschillende bronnen in de media blijkt immers duidelijk dat de situatie in Bangladesh nog steeds zeer onveilig is, reden te meer om dit te onderzoeken alvorens een bevel af te leveren. Verwerende partij heeft het recht te stellen dat het reisadvies niet van toepassing is voor verzoeker maar tevens de plicht om minstens deels rekening te houden met de feiten waarop dit gebaseerd is.

Er is nooit enig onderzoek naar de situatie in het land van herkomst en de gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker gevoerd!

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, minstens wordt niet aangetoond in het dossier of dit werd onderzocht...

Erger nog, men stelt dat betrokkene de "Nepalese nationaliteit heeft" en dat de "Belgische ambassade zich bovendien niet in Nepal maar wel in New Delhi, India, bevindt". Is dit een grondig onderzoek m.b.t. verzoeker die wel degelijk heeft aangetoond dat hij "Bangladesh" als nationaliteit heeft. Dit is eens te meer fout en bevestigt andermaal de flagrante schending van de zorgvuldigheid.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.

(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verzoeker kan niet terugkeren naar Bangladesh gezien hij ook lijdt aan Post Traumatisch Stress Syndroom.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en een grondig individueel zorgvuldig onderzoek te verrichten.

Hij heeft schrik dat hij ook in Bangladesh slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid. Temeer daar Kruispunt-Migratie.be deze voorbeelden (art 3 van het EVRM, medische elementen,...) geeft als aanvaard door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst en de andere hierboven aangehaalde elementen..

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

3. *Betrokkene beroept zich verder op artikel 6 EVRM omdat hij op 24.07.2016 het slachtoffer werd van willekeurig geweld, hiervoor klacht neerlegde bij de Lokale Recherche te Antwerpen (AN.30.LB.092675/2016) en dat hij zijn klacht wenst op te volgen. Hij beroept zich op artikel 6 EVRM omdat hij recht zou hebben op een eerlijk proces en omdat hij zelf aanwezig wenst te zijn om zijn verhaal te doen. Echter, we merken dat niettegenstaande betrokkene een proces-verbaal voorlegt van de ingediende klacht, hij niet aantoonst dat er daadwerkelijk een proces lopende is of dat in de korte toekomst zal gebeuren. Hij laat na verdere informatie te verschaffen in verband met de opvolging van zijn klacht, hoewel hij net dit inroept als buitengewone omstandigheid. We stellen dus vast dat betrokkene inderdaad een klacht indiende naar aanleiding van de gebeurtenissen op datum van 24.07.2016 (gestaafd door medische attesten van zijn spoedopname in het ziekenhuis die dag en door een kopie van het Proces-Verbaal), maar dat hij niet aantoonst wat er verder met zijn klacht gebeurde evenmin legt hij enig bewijs voor dat hij zich hieromtrent informeerde. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van artikel 6 EVRM dat het recht waarborgt op een eerlijk proces daar betrokkene niet aantoonst (en evenmin blijkt dit uit het administratief dossier) dat er effectief een proces lopende is of opgestart zal worden in de nabije toekomst. Bovendien kan betrokkene zich in deze procedure laten vertegenwoordigen door zijn raadvrouw en op die manier de opvolging van zijn klacht verzekeren. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.*

Verzoeker was op 24.07.2016 slachtoffer van willekeurig geweld toen hij op weg was om boodschappen te doen. Hiervoor legde verzoeker klacht neer bij de Lokale Recherche te Antwerpen.

Deze klacht is gekend onder het nummer AN.30.LB.092675/2016 d.d. 29.07.2016.

Gezien de zwaarwegende gevolgen van deze procedure, kan hij België niet verlaten.

Deze zaak komt voor ter zitting op 11.05.2017 voor de Correctionele Rechtbank te Antwerpen.

Hij wenst daar persoonlijk aanwezig te zijn om zijn verhaal te kunnen doen en zijn rechten te vrijwaren.

Verzoeker draagt nog steeds ernstige gevolgen van de eerdere feiten.

Dat er een deskundige dient aangesteld te worden die hierover kan oordelen

Hoe kan men dit doen als hij zelfs niet meer op het grondgebied is?!

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Hij heeft het recht om het resultaat van deze procedure af te wachten.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van zijn vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Dat hij zich niet louter wenst te laten vertegenwoordigen door zijn raadsman, maar zelf aanwezig wenst te zijn om zijn verhaal te doen.

Dat hij het recht heeft om eerst duidelijkheid en een kans op herstel hieromtrent te ontvangen!

Dat hij zich beroept op artikel 6 van het EVRM dat hij recht heeft op een eerlijk proces en dat hij in afwachting hiervan in België kan verblijven.

Art 6 EVRM stelt: 'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dat hij in ieder geval het recht heeft om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en zijn rechten te vrijwaren.

4. *Betrokkene beroept zich verder op zijn medische aandoening zonder dit verder te specificeren. De voorgelegde medische attesten hebben allen betrekking op de gebeurtenissen van 24.07.2016 waarbij hij gewond raakte. Echter, uit deze medische attesten blijkt niet dat betrokkene blijvende schade zou overhouden of verdere behandeling nodig zou hebben. Evenmin spreken deze attesten uit dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene reeds vroeger een aanvraag 9ter indiende (met name op 20.01.2014), maar dat deze aanvraag ongegrond werd afgesloten op datum van 10.12.2014 en bovendien gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten. De eventuele medische problematiek werd aldus reeds ten gronde onderzocht door de bevoegde dienst en niet weerhouden. Bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene geen medische attesten voor die betrekking hebben op een medisch probleem buiten de verwondingen opgelopen op 24.07.2016. dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.*

Bovendien heeft verzoeker medische hulp nodig. Hij is slachtoffer geweest van een schietpartij en buiten de lichamelijke letsels, lijdt verzoeker ook aan Post Traumatische Stress.

Hij is 37 jaar oud en heeft een zwakke gezondheid. Gelieve in de bijlage verschillende medische documenten terug te willen vinden, waaruit blijkt dat verzoeker medisch begeleid dient te worden.

Hij vindt in zijn land van herkomst niet de juiste begeleiding en behandeling die verzoeker nodig heeft en zou dan ook in een mensonterende situatie terechtkomen, indien hij dient terug te keren.

Dat verwerende partij dit op zijn minst dient te onderzoeken.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

"The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.)"

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013: *"Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrenkt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."*

5. De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al 4 jaar in België zou verblijven, dat hij duurzaam verankerd zou zijn in onze maatschappij, dat hij zich zou aanpassen aan onze levenswijze, dat hij zich volledig zou integreren, dat hij Nederlands zou proberen te spreken en dat hij heel veel moeite zou doen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt met betrekking tot zijn vermeende integratie.

Verzoeker kan op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf, waarvan een gedeelte legaal verblijf, werkbereidheid en zijn integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan verwerende partij alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen.

Dat uiteraard de aangehaalde elementen zowel een buitengewone omstandigheid als een reden tot regularisatie kunnen vormen.

Louter stellen dat de duur van zijn werkbereidheid en zijn integratie, niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden is geen afdoende motivering.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat de buitengewone omstandigheden die aangehaald worden niet aanvaard kunnen worden en niet als redenen voor een regularisatie kunnen gelden.

Dat niet duidelijk gemaakt wordt waarom dit niet kan. De opgebouwde integratie en het langdurig, deels legaal verblijf van verzoeker louter beschouwen als een grond tot regularisatie en niet in overweging nemen als buitengewone omstandigheid zonder dit te motiveren en uit te leggen waarom dit niet als buitengewone omstandigheid kan beschouwd worden, is een flagrante schending van het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsverplichting!

Art 9bis, §2 van de wet van 15.12.1980 vermeldt immers het volgende:

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat art 9bis, §2 geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

Bijgevolg schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond.

Dat verwerende partij bovendien het motiveringsbeginsel flagrant schendt.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de opgebouwde integratie wel degelijk in de gegrondheidsfase onderzocht dient te worden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek. De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dienen te worden.

Bovendien erkende verwerende partij reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Verwerende partij dient rekening te houden met alle en geheel van elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht en bovendien ook een schending is van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Het is in het belang van alle partijen om verzoeker op basis van alle voorliggende elementen het verblijf toe te kennen, waar hij recht op heeft, zodat hij kan werken en bijdragen in de maatschappij, hetgeen hij zelf ook alleen maar wenst.

Bovendien is het nogmaals pijnlijk duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft rekening te houden met alle aangehaalde elementen en het geheel van elementen.

Dat deze argumenten, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk buitengewone omstandigheden vormen.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende teneinde geregulariseerd te worden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel. Verzoeker verblijft al geruime tijd in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd! Dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissing van verwerende partij aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden. Dat verzoeker helemaal niet inziet waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift. Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld. De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schendt.”

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing op duidelijke wijze de juridische en feitelijke overwegingen kunnen worden gelezen die aan de basis liggen van deze beslissing. Zo wordt verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. Tevens motiveert verweerder waarom volgens hem de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die maken dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf.

Verweerder stelt zo vast dat verzoeker zich weliswaar beroept op een schending van artikel 3 van het EVRM, doch zijn betoog op dit punt beperkt tot beweringen waarvan geen begin van bewijs wordt voorgelegd. Hij stelt dat de algemene bewering niet wordt toegepast op de eigen situatie en dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Bangladesh ook niet kan volstaan zonder (begin van) persoonlijk bewijs dat zijn leven in gevaar zou zijn. Er wordt benadrukt dat een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken is bedoeld voor Belgen die naar een bepaald land willen reizen voor toeristische redenen en niet voor de eigen onderdanen van dat land. Het betreft ook een algemeen advies, dat niet wordt toegepast op de eigen situatie van verzoeker. Inzake het ingeroepen artikel 6 van het EVRM en de klacht als slachtoffer van willekeurig geweld, wordt opgemerkt dat niet wordt aangetoond dat er daadwerkelijk een proces lopende is of dat dit in de nabije toekomst zal plaatsvinden en dat geen verdere informatie wordt verschaft in verband met de opvolging van de klacht. Hij wijst er ook op dat verzoeker zich in deze procedure en bij de opvolging van de klacht kan laten vertegenwoordigen door zijn advocaat en niet blijkt dat zijn persoonlijke aanwezigheid een meerwaarde zou hebben. Het beroep dat verzoeker nog hangende heeft bij de Raad tegen een ongegrondheidsbeslissing op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt vervolgens niet aanvaard als buitengewone omstandigheid, omdat dit beroep geen schorsende werking heeft. Verweerder stelt daarnaast vast dat verzoeker niet aantoonst nog familieleden te hebben in België en dat een loutere bewering samen te wonen met een neef niet volstaat als bewijs van verwantschap. Verder stelt hij dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM en dat daarenboven de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of een privéleven. Hij wijst erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming verklaarde dat zijn ouders, zijn broer en zijn zus nog in Bangladesh verblijven, zodat zijn verklaring in zijn land van herkomst geen effectief en normaal familieleven te kunnen opbouwen of aldaar niets of niemand meer te hebben om een beroep op te doen, niet overtuigt. Hij merkt in dit verband ook op dat voor iemand die ruim 32 jaar in Bangladesh heeft gewoond, het onwaarschijnlijk voorkomt dat deze aldaar geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben op wie voor korte termijn een beroep kan worden gedaan. Ook de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM en het gestelde niets of niemand meer te hebben om op terug te vallen, worden bijgevolg niet aanvaard als buitengewone omstandigheid. Verweerder weerhoudt evenmin medische problemen als buitengewone omstandigheid. Hij stelt vast dat verzoeker nalaat te specificeren welke concrete medische aandoening hij heeft en dat de voorgelegde medische stukken alle betrekking hebben op de gebeurtenissen van 24

juli 2016 waarbij verzoeker gewond raakte, doch hieruit niet blijkt dat verzoeker blijvende schade zou overhouden of verdere behandeling nodig zou hebben of dat hij niet kan reizen. Hij merkt ook op dat verzoeker vroeger reeds een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende, die ongegrond werd verklaard. Ten slotte heeft verweerder duidelijk gemotiveerd dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België en de integratie de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoorden waarom deze aanvraag in België en niet in het buitenland is ingediend. Er wordt in dit verband ook nog opgemerkt dat geen enkel stuk voorligt inzake de voorgehouden integratie.

Deze voorziene motieven kunnen wel degelijk als pertinent en draagkrachtig worden beschouwd. Minstens toont verzoeker niet concreet aan waarom in casu deze motieven niet konden volstaan in het licht van de formele motiveringsplicht. Verzoeker houdt ten onrechte voor als zou niet zijn geduid waarom zijn lang verblijf en de ingeroepen elementen van integratie niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

In casu kan ook moeilijk worden gesteld dat de voorziene motivering onduidelijk of stereotiep zou zijn, aangezien alle door verzoeker aangebrachte gegevens, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de eerste bestreden beslissing worden behandeld. Ten overvloede dient bovendien te worden geduid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, waardoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een motivering inzake de grond van de aanvraag drong zich niet op, waar wordt vastgesteld dat de aanvraag onontvankelijk is.

De formele motiveringsplicht heeft verder niet tot gevolg dat uit een beslissing een belangenafweging of een evenredigheidstoetsing dient te blijken (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.2.2.1. Waar verzoeker de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Dit vergt in casu een onderzoek in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buiten-

gewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.2.2.2. Verzoeker verwijst naar de website "*Kruispunt-Migratie.be*", in de mate dat daar buitengewone omstandigheden worden aangeduid die reeds werden aanvaard in de rechtspraak. Het gaat over een lopende asielprocedure, een schending van de artikelen 3 of 8 van het EVRM, een administratieve onmogelijkheid, medische elementen of andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden.

De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zelf niet bepaalt welke elementen als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe in haar aanvraag de elementen te duiden die volgens haar het indienen van de aanvraag bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland bijzonder moeilijk maken. Het bestuur dient deze vervolgens te beoordelen. Zij beschikt hierbij over een discretionaire bevoegdheid, die slechts de redelijkheid als grens heeft. Met een loutere verwijzing naar de aangehaalde website toont verzoeker nog niet aan dat hij de daarop vermelde omstandigheden in zijn aanvraag heeft ingeroepen én aannemelijk heeft gemaakt, of dat de beoordeling die verweerder maakte van de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden uitgaat van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk of onwettig is. Deze algemene verwijzing kan niet volstaan om de motieven in de eerste bestreden beslissing te ontkrachten.

2.2.2.3. Verzoeker riep in zijn verblijfsaanvraag als buitengewone omstandigheden de volgende elementen in:

- een langdurig verblijf in België, waarvan een deel legaal, en een duurzame lokale verankering en integratie;
- de aanwezigheid van een neef in België bij wie verzoeker inwoont en die hem onderhoudt en die zijn enige familie zou zijn;
- het gegeven dat hij niets of niemand meer heeft in het land van herkomst om op terug te vallen;
- een schending van artikel 3 van het EVRM, waarvoor verzoeker verwijst naar het reisadvies van België voor Bangladesh waarin sprake is van een ernstig risico op terroristische aanslagen en het gegeven dat hij nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst;
- een schending van artikel 6 van het EVRM, waar hij in België een hangende klacht heeft als slachtoffer van willekeurig geweld die hij persoonlijk wil opvolgen en waar hij bij de Raad nog een beroep hangende heeft tegen een afgewezen verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;

- een schending van artikel 8 van het EVRM, waar hij in België een gezinsleven leidt met een neef en hij voor het overige geen familie meer heeft, en waar hij bijgevolg geen effectief en normaal familieleven zou kunnen leiden in het land van herkomst;
- medische problemen;
- het feit dat hij slachtoffer was van zinloos geweld.

2.2.2.4. De Raad benadrukt dat verzoeker, om zich dienstig op artikel 3 van het EVRM te kunnen beroepen, moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat niet. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat evenmin om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Ook een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu dient te worden aangenomen dat verzoeker in zijn aanvraag alle volgens hem nuttige gegevens en stukken ter staving van de door hem voorgehouden miskenning van artikel 3 van het EVRM heeft kunnen aanbrengen. De Raad benadrukt in dit verband ook dat, wat de buitengewone omstandigheden in de verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft, de bewijslast in de eerste plaats berust bij verzoeker zelf. Hij dient concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen en kan niet volstaan met louter algemene beweringen of een loutere verwijzing naar de algemene (mensenrechten)situatie in het herkomstland zonder in dit verband een band met zijn persoon aannemelijk te maken.

Verweerder wees er in de eerste bestreden beslissing op dat verzoeker zijn betoog inzake artikel 3 van het EVRM beperkte tot beweringen waarvan geen begin van bewijs werd voorgelegd. Hij stelde dat de algemene bewering niet werd toegepast op de eigen situatie en dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Bangladesh ook niet kan volstaan zonder (begin van) persoonlijk bewijs dat zijn leven in gevaar zou zijn. Er werd benadrukt dat een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken is bedoeld voor Belgen die naar een bepaald land willen reizen voor toeristische redenen en niet voor de eigen onderdanen van dat land. Het betreft, zo vervolgde verweerder, ook een algemeen advies, dat niet wordt toegepast op de eigen situatie van verzoeker. Verweerder motiveerde ook op duidelijke wijze waarom het betoog van verzoeker dat hij niets of niemand meer zou hebben in zijn herkomstland om op terug te kunnen vallen, niet wordt aanvaard. Hiervoor wordt verwezen naar de verklaringen van verzoeker tijdens zijn verzoek om internationale bescherming dat hij nog familieleden heeft in zijn herkomstland, met name zijn ouders, een zus en een broer, en het gegeven dat na een verblijf van ruim 32 jaar in het land van herkomst het onwaarschijnlijk voorkomt dat hij aldaar geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben op wie hij voor korte tijd een beroep kan doen.

Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt aldus dat verweerder is nagegaan of verzoeker elementen aanbracht die kunnen wijzen op een miskenning van artikel 3 van het EVRM, doch hij van mening was dat dit niet het geval was. Hij stelde zo vast dat verzoeker zich wezenlijk beperkte tot een loutere bewering dat hij dreigt onmenselijk of vernederend te worden behandeld, zonder op dit punt een begin van (persoonlijk) bewijs aan te brengen. Verzoeker houdt dan ook ten onrechte voor als zou geen onderzoek zijn verricht in het licht van artikel 3 van het EVRM en de door hem in dit verband in zijn aanvraag ingeroepen elementen. Verweerder is nagegaan in welke mate verzoeker een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM aantoonde, en heeft geoordeeld dat verzoeker in dit verband geen begin van (persoonlijk) bewijs aanbracht dat erop wijst dat hij in zijn herkomstland een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM dient te vrezen. Verzoeker betwist wezenlijk ook niet dat hij zich op dit punt beperkte tot blote beweringen, zonder hiervan een begin van (persoonlijk) bewijs voor te leggen of zonder de aangehaalde algemene situatie in het herkomstland te betrekken op de eigen persoon. Hij maakt niet aannemelijk dat enig aangevoerd element en/of stuk ten onrechte niet in rekening is gebracht bij de totstandkoming van de eerste bestreden beslissing.

Verzoeker herhaalt dat hij niets of niemand heeft in zijn herkomstland waarop hij kan terugvallen. Het bestuur heeft evenwel met deze ingeroepen omstandigheid rekening gehouden en op gemotiveerde wijze geduid waarom dit betoog niet wordt aangenomen. Verzoeker laat na in te gaan op de in dit verband voorziene motivering en toont bijgevolg niet aan dat het bestuur bij deze beoordeling kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Het enkele gegeven dat hij reeds enkele jaren is vertrokken uit zijn land

maakt nog niet dat hij niet langer tijdelijk een beroep kan doen op familieleden die nog in dit land verblijven en wijst bijgevolg geenszins op enige kennelijke onredelijkheid in de beoordeling. Verzoeker brengt andermaal geen concrete argumenten aan die maken dat hij niet langer familieleden heeft in zijn herkomstland op wie hij (tijdelijk) een beroep kan doen.

Verzoeker citeert verder opnieuw uit het reisadvies voor Bangladesh en stelt dat hij aldaar op elk moment het slachtoffer kan worden van terroristische aanslagen. Met dit betoog weerlegt verzoeker de in dit verband voorziene motivering evenwel nog niet dat enerzijds dergelijke reisadviezen zijn bedoeld voor reislustige Belgen en niet voor de nationale onderdanen van het betrokken land en anderzijds het reisadvies een algemeen advies is en dit niet wordt toegepast op de eigen situatie van verzoeker. Het reisadvies leert zo ook net dat de reeds gepleegde terroristische aanslagen in het bijzonder waren gericht op buitenlanders en/of de door expats gefrequenteerde plaatsen. Op dit punt blijkt dus geen specifiek en reëel risico voor verzoeker zelf. De Raad benadrukt ook nog dat verzoeker bij zijn verblijfsaanvraag het reisadvies zelf niet voegde en enkel verwees naar de passage inzake het risico op terroristische aanslagen. In zoverre verzoeker nog stelt dat rekening diende te worden gehouden met de feiten die in het reisadvies worden vermeld, wordt herhaald dat volgens verweerder het reisadvies slechts de algemene situatie in een land beschrijft en verzoeker naliel een band met de eigen persoon aannemelijk te maken. Hij betwist deze vaststelling als dusdanig niet. Zijn betoog kan aldus geen afbreuk doen aan de gedegen motivering in de eerste bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst nog naar “*verschillende bronnen in de media*”, maar laat na te verduidelijken op welke bronnen hij dan doelt.

In de mate dat op zeker ogenblik in de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt gesproken over de Nepalese nationaliteit van verzoeker, merkt de Raad op dat dit duidelijk een materiële vergissing betreft waarvan niet blijkt dat deze een wezenlijke impact had op de motivering van de beslissing of dat deze verzoekers belangen heeft geschaad. Er blijkt dan ook niet dat deze vergissing kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Verzoeker stelt vervolgens niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, omdat hij lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom. De Raad merkt op dat de stukken die verzoeker hieromtrent voegt bij zijn verzoekschrift, door hem niet reeds werden voorgelegd bij het bestuur in het kader van zijn verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er dient nochtans te worden aangenomen dat verzoeker in deze aanvraag, of in een actualisatie hiervan, alle volgens hem nuttige gegevens en stukken kon aanbrengen die volgens hem maken dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst om via de reguliere procedure de aanvraag in te dienen. Nu hij zelf in het kader van zijn aanvraag naliel melding te maken van een posttraumatisch stresssyndroom, blijkt niet dat verzoeker thans dienstig kan aanvoeren dat verweerder ten onrechte dit gezondheidsprobleem niet heeft beoordeeld in de eerste bestreden beslissing.

Verzoeker is vervolgens niet ernstig waar hij thans voorhoudt te vrezen voor zijn leven of een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Zo wees hij in zijn aanvraag geenszins op een situatie van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en bracht hij ook geen aanwijzingen in deze zin naar voor. Het enkele gegeven dat in Bangladesh reeds terroristische aanslagen plaatsvonden, net zoals in België trouwens, volstaat in dit verband nog niet. Het door verzoeker aangebrachte reisadvies voor Bangladesh leert ook net dat deze aanslagen blijkbaar vooral zijn gericht op buitenlanders en plaatsen die door expats worden gefrequenteerd. Ook op dit punt blijkt aldus niet dat verweerder bij het nemen van de eerste bestreden beslissing een als buitengewone omstandigheid ingeroepen element ten onrechte niet in rekening heeft gebracht of geen voldoende onderzoek heeft gevoerd. Ook thans brengt verzoeker geen stukken aan die kunnen wijzen op een dergelijke situatie van willekeurig en veralgemeend geweld die maakt dat een persoon zich dreigt bloot te stellen aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, louter door zich te begeven op het grondgebied van Bangladesh.

Verzoeker stelt dat geen voldoende onderzoek is gevoerd naar de situatie in zijn land van herkomst en een vrees voor vervolging in dit land, doch weerlegt de vaststelling niet dat hij in dit verband naliel in zijn verblijfsaanvraag een begin van (persoonlijk) bewijs naar voor te brengen. Dit betoog kan dan ook niet worden aangenomen. Verzoeker betwist bovendien het gestelde in de eerste bestreden beslissing niet dat hij zelf afstand deed van zijn asielaanvraag.

Verzoeker weerlegt met zijn uiteenzetting geenszins de door verweerder gedane vaststelling dat hij in zijn aanvraag niet aannemelijk maakte dat een terugkeer naar Bangladesh om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen in zijn hoofd een reëel risico inhoudt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

2.2.2.5. Inzake het ingeroepen artikel 6 van het EVRM en de klacht als slachtoffer van willekeurig geweld, wordt in de eerste bestreden beslissing opgemerkt dat niet wordt aangetoond dat er daadwerkelijk een proces lopende is of dat dit in de nabije toekomst zal plaatsvinden en dat geen verdere informatie wordt verschaft in verband met de opvolging van de klacht. Verweerder wijst er ook op dat verzoeker zich in deze procedure en bij de opvolging van de klacht kan laten vertegenwoordigen door zijn advocaat en niet blijkt dat zijn persoonlijke aanwezigheid een meerwaarde zou hebben. Het beroep dat verzoeker nog hangende heeft bij de Raad tegen een ongegrondheidsbeslissing op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt vervolgens niet aanvaard als buitengewone omstandigheid, omdat dit beroep geen schorsende werking heeft.

Verzoeker herhaalt dat hij op 24 juli 2016 het slachtoffer werd van willekeurig geweld en hij hiervoor een klacht indiende. Hij stelt in zijn verzoekschrift dat zijn zaak op 11 mei 2017 voorkomt voor de correctionele rechtbank van Antwerpen, waar hij persoonlijk aanwezig wenst te zijn. Hij spreekt ook over een deskundige die volgens hem dient te worden aangesteld. Hij betoogt andermaal dat artikel 6 van het EVRM het recht op een eerlijk proces waarborgt en hij het recht heeft om het resultaat van deze procedure af te wachten in België.

De Raad stelt vast dat verzoeker als dusdanig niet aangeeft de motivering in de eerste bestreden beslissing te betwisten dat hij in het kader van zijn verblijfsaanvraag naliel aan te tonen dat er daadwerkelijk een proces lopende was of dat dit in de nabije toekomst zou plaatsvinden. Hij betwist evenmin te hebben nagelaten verdere informatie te verschaffen in verband met de opvolging van zijn klacht. Het gestelde in het verzoekschrift dat zijn zaak midden 2017 alsnog voorkwam voor de rechtbank, is nieuw en er blijkt niet dat dit gegeven het bestuur gekend was of diende te zijn. De thans door hem gevoegde "*nota burgerlijke partijstelling*" waarin sprake is van de aanstelling van een deskundige werd door hem evenmin reeds voorgelegd bij zijn verblijfsaanvraag of overgemaakt in het kader van een actualisatie hiervan. Ook hiermee kon het bestuur dan ook geen rekening houden bij het nemen van de beslissing. Verzoeker houdt daarnaast vol dat hij persoonlijk zijn klacht wil kunnen opvolgen in België, doch weerlegt hiermee de motivering in de eerste bestreden beslissing niet dat zijn advocaat in België deze klacht kan opvolgen en niet blijkt dat de persoonlijke aanwezigheid van verzoeker in België hiervoor noodzakelijk is of een meerwaarde heeft. Er blijkt niet dat verzoeker in zijn aanvraag concrete argumenten aanvoerde die wezen op een noodzakelijke persoonlijke aanwezigheid op het Belgische grondgebied in het kader van de opvolging van de klacht. In deze omstandigheden komt het de Raad niet kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 6 van het EVRM voor waar op dit punt geen buitengewone omstandigheid werd aanvaard.

2.2.2.6. Verzoeker betoogt vervolgens medische hulp te behoeven, waar hij slachtoffer was van een schietpartij en thans lijdt aan een posttraumatische stressstoornis. Hij stelt in zijn herkomstland niet de juiste behandeling en begeleiding te kunnen verkrijgen.

Verweerder stelde in de eerste bestreden beslissing evenwel op correcte wijze vast dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag nalaat te specificeren welke concrete medische aandoening hij heeft. Verzoeker betwist in wezen ook niet dat de hierbij voorgelegde medische stukken alle betrekking hadden op de gebeurtenissen van 24 juli 2016 waarbij verzoeker gewond raakte, doch zonder dat uit deze stukken bleek dat verzoeker blijvende schade had overhouden of verdere behandeling nodig had of dat hij niet kan reizen. In deze omstandigheden kan niet worden vastgesteld dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze besloot dat niet bleek dat verzoekers gezondheidstoestand verhindert dat hij de aanvraag via de reguliere procedure in het buitenland indient. In zoverre verzoeker in dit verband in het kader van de procedure voor de Raad nieuwe (medische) stukken voegt, dient te worden vastgesteld dat hij naliel deze ter staving van zijn aanvraag voor te leggen bij het bestuur. Bijgevolg blijkt niet dat verweerder hiermee rekening kon houden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing.

2.2.2.7. Verzoeker herhaalt verder dat hij niet begrijpt waarom zijn langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheden zijn. Zodoende weerlegt verzoeker de vaststelling van verweerder niet dat hij door het louter aanbrengen van deze feitelijke gegevens niet aantoont waarom het voor hem niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat elementen

die betrekking hebben op zijn lang verblijf en zijn integratie slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Zijn stelling dat deze elementen wel buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Er blijkt ook niet dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag dan wel concreet zou hebben toegelicht waarom deze elementen alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De Raad benadrukt dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden op verzoeker rust. Het feit dat een gedeelte van het verblijf in België legaal is verlopen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verzoeker toont dit in ieder geval niet concreet aan. Hiervoor kan ook andermaal worden verwezen naar de voormelde rechtspraak van de Raad van State, waarin ook sprake was van een voorlopig, tijdelijk verblijf in het kader van de asielprocedure. Verzoeker weerlegt daarenboven het motief niet dat hij geen enkel stuk voorlegde ter staving van zijn beweerde integratie.

Inzake de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van het Hof van Cassatie benadrukt de Raad nog dat het niet wordt betwist dat integratie kan plaatsvinden tijdens een legaal verblijf en dat iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing inzake zijn asielprocedure en/of een andere procedure daarom aanspraak kan maken op een verblijfsmachtiging. In casu lag bij het bestuur evenwel niet de vraag voor of er voldoende grond is om verzoeker te machtigen tot een verblijf, maar enkel de vraag of verzoeker is verhinderd zijn aanvraag via de reguliere procedure in het buitenland in te dienen.

2.2.2.8. Verzoeker betoogt nog dat er ook rekening dient te worden gehouden met het geheel van de ingeroepen elementen en dat een fragmentarische behandeling van deze elementen niet kan worden aanvaard. In de eerste bestreden beslissing wordt echter overwogen: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, waarna de als buitengewone omstandigheid ingeroepen elementen worden opgesomd en er vervolgens voor elk van deze elementen wordt uiteengezet waarom ze geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Aldus heeft verweerder een omstandig en volledig onderzoek van de door verzoeker aangebrachte elementen doorgevoerd. Verzoeker licht niet toe – en de Raad ziet ook niet in – in welk opzicht de aangebrachte elementen, die elk afzonderlijk geen buitengewone omstandigheid vormen die het hem verhindert of bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post, in hun geheel wel een buitengewone omstandigheid zouden vormen. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend, anders moet worden beoordeeld indien het wordt gecombineerd met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

2.2.2.9. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit zijn aanvraag ten onrechte geen rekening is gehouden. Het betoog van verzoeker laat ook niet toe vast te stellen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding wordt aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt

derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat verweerder de eerste beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.2.5. Het rechtszekerheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat het in strijd zou zijn met het rechtszekerheidsbeginsel waar elementen die niet zijn opgenomen in artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, zoals de integratie en het lang verblijf, niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Een dergelijke redenering miskent de discretionaire bevoegdheid van verweerder in het kader van het beoordelen van de ingeroepen buitengewone omstandigheden en gaat eraan voorbij dat deze door verzoeker aangehaalde bepaling op zich niet tot doel heeft een positieve invulling aan dit begrip te geven. Deze bepaling heeft slechts tot doel overlappingen met andere procedures te voorkomen en te vermijden dat dezelfde elementen in het kader van verschillende procedures telkens opnieuw moeten worden onderzocht. Bijgevolg kan niet worden ingezien dat verzoeker aan deze bepaling enige verwachting kon ontleenen dat de integratie en het lang verblijf zouden worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. De Raad herhaalt dat verweerder wel degelijk heeft gemotiveerd waarom deze elementen niet als dusdanig worden aanvaard en het kennelijk onredelijk karakter van deze motivering niet blijkt. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan in casu niet worden vastgesteld.

2.2.6. Waar verzoeker zich in fine van zijn middel beroept op een schending van het gelijkheidsbeginsel, moet de Raad vaststellen dat elke toelichting ontbreekt bij de wijze waarop verweerder door het nemen van de eerste bestreden beslissing dit beginsel zou hebben geschonden. Dit onderdeel van het middel is, nu het precisie mist, onontvankelijk.

2.2.7. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 6 van het EVRM, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. In fine van het middel beroept hij zich eveneens op een schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werden. De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur, alsook art. 3 van het EVRM en art. 6 van het EVRM, indien verzoeker dient terug te keren naar Bangladesh. Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

[...] Schending van art. 3 van het EVRM

Als verzoeker moet terugkeren, zal hij er in mensonwaardige situatie terechtkomen. Hij heeft niets meer in zijn land van herkomst, hij kan nergens terecht, zelfs niet voor tijdelijk verblijf.

Indien verwerende partij alle aangehaalde elementen, of minstens het geheel van elementen had onderzocht, had men tot de vaststelling gekomen dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk geregulariseerd dient te worden.

Het mag duidelijk zijn dat de belangen van verzoeker zich in België bevinden en dat hij geregulariseerd dient te worden.

Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek! Verzoeker haalde in zijn aanvraag immers aan dat een eventuele terugkeer een schending van art 3 EVRM zou uitmaken.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Zo stelt het reisadvies dat: “Alle niet-essentiële reizen naar Bangladesh worden afgeraden.

Aan alle reizigers die zich tot naar Bangladesh wensen te begeven is het aanbevolen de grootst mogelijke waakzaamheid aan de dag te leggen in het hele land. Er bestaat een ernstig risico op aanslagen van terroristische aard. Dergelijke aanslagen vonden de afgelopen maanden plaats, in het bijzonder op buitenlanders en/of in de door expats gefrequenteerde plaatsen en kunnen zich nog voordoen.

Het politieke klimaat blijft gespannen. Manifestaties van politieke en/of communautaire aard en stakingen (plaatselijk "hartals" genoemd) kunnen in onlusten ontaarden. De situatie kan zeer snel evolueren en het is aanbevolen om zich regelmatig te informeren terzake.."

Hoe kan men stellen dat verzoeker geen risico loopt in Bangladesh als hij daar elk moment van de dag het slachtoffer kan worden van terroristische aanslagen.

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Men levert op 21.03.2017 ook een bevel af dus dient men de huidige situatie te toetsen en na te kijken of hij kan terugkeren.

Verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken. Uit verschillende bronnen in de media blijkt immers duidelijk dat de situatie in Bangladesh nog steeds zeer onveilig is, reden te meer om dit te onderzoeken alvorens een bevel af te leveren. Verwerende partij heeft het recht te stellen dat het reisadvies niet van toepassing is voor verzoeker maar tevens de plicht om minstens deels rekening te houden met de feiten waarop dit gebaseerd is.

Er is geen afdoende of recent onderzoek naar de situatie in het land van herkomst en de gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker gevoerd!

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, minstens wordt niet aangetoond in het dossier of dit werd onderzocht...

Erger nog, ik verwijs naar de opmerkingen hierboven m.b.t. de beslissing die op dezelfde dag aan verzoeker betekend werd en men spreekt van iemand met de "Nepalese nationaliteit".

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.

(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verzoeker kan niet terugkeren naar Bangladesh gezien hij ook lijdt aan Post Traumatisch Stress Syndroom.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en een grondig individueel zorgvuldig onderzoek te verrichten.

Hij heeft schrik dat hij ook in Bangladesh slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Bovendien heeft verzoeker medische hulp nodig. Hij is slachtoffer geweest van een schietpartij en buiten de lichamelijke letsels, lijdt verzoeker ook aan Post Traumatische Stress.

Hij is 37 jaar oud en heeft een zwakke gezondheid. Gelieve in de bijlage verschillende medische documenten terug te willen vinden, waaruit blijkt dat verzoeker medisch begeleid wordt.

Hij vindt in zijn land van herkomst niet de juiste begeleiding en behandeling die verzoeker nodig heeft en zou dan ook in een mensonterende situatie terechtkomen, indien hij dient terug te keren.

Dat verwerende partij dit op zijn minst dient te onderzoeken.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

"The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.)"

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013: *“Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrenkt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.”*

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden!

[...] Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het leven van verzoeker.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij om geen rekening te houden met de verwondingen van verzoeker en zijn lopende procedure.

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

[...] Schending van art. 6 EVRM

Verzoeker was op 24.07.2016 slachtoffer van willekeurig geweld toen hij op weg was om boodschappen te doen. Hiervoor legde verzoeker klacht neer bij de Lokale Recherche te Antwerpen.

Deze klacht is gekend onder het nummer AN.30.LB.092675/2016 d.d. 29.07.2016.

Gezien de zwaarwegende gevolgen van deze procedure, kan hij België niet verlaten.

Deze zaak komt voor ter zitting op 11.05.2017 voor de Correctionele Rechtbank te Antwerpen.

Hij wenst daar persoonlijk aanwezig te zijn om zijn verhaal te kunnen doen en zijn rechten te kunnen vrijwaren.

Hoe kan hij dit doen als hij zelfs niet meer op het grondgebied is?!

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Hij heeft het recht om het resultaat van deze procedure af te wachten.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van zijn vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Dat hij zich niet louter wenst te laten vertegenwoordigen door zijn raadsman, maar zelf aanwezig wenst te zijn om zijn verhaal te doen.

In de nota Burgerlijke Partijstelling die voor verzoeker werd neergelegd is de aanstelling van een deskundige gevraagd.

Hij dient dan ook op het grondgebied te blijven om de schade die werd veroorzaakt door het willekeurig geweld concreet vast te stellen.

Dat hij het recht heeft om eerst duidelijkheid en een kans op herstel hieromtrent te ontvangen!

Dat hij zich beroept op artikel 6 van het EVRM dat hij recht heeft op een eerlijk proces en dat hij in afwachting hiervan in België kan verblijven.

Art 6 EVRM stelt: [...]

Dat hij in ieder geval het recht heeft om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en zijn rechten te vrijwaren.

De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schendt."

3.2.1. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoeker de motieven van deze bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.2.2. Verzoeker beroept zich vervolgens op een schending van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

Verzoeker betoogt bij terugkeer naar zijn herkomstland in onmenselijke en vernederende omstandigheden terecht te komen. Hij wijst allereerst op het gegeven dat hij niets of niemand meer heeft in zijn land om op terug te kunnen vallen, zelfs niet tijdelijk. Vervolgens wordt gewezen op de algemene situatie in het land van herkomst en een vrees voor vervolging. Hij citeert uit het Belgische reisadvies voor Bangladesh, meer bepaald de passages waarin wordt gewaarschuwd voor terroristische aanslagen en voor manifestaties van politieke en/of communautaire aard en stakingen. Hij wijst op *"verschillende bronnen in de media"* die stellen dat de situatie in Bangladesh nog steeds zeer onveilig is. Hij is van mening dat er in zijn herkomstland sprake is van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlandse gewapend conflict. Ten slotte betoogt hij te lijden aan een posttraumatisch stress-syndroom en medische hulp te behoeven.

De Raad stelt vast dat verweerder voorafgaand aan het nemen van de tweede bestreden beslissing in de eerste bestreden beslissing verzoekers verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaarde, omdat de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet konden worden aanvaard. Hierbij werd reeds ingegaan op de door verzoeker ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure.

In casu dient te worden aangenomen dat verzoeker in zijn aanvraag, of hangende deze aanvraag in een actualisatie hiervan, reeds alle volgens hem nuttige gegevens en stukken ter staving van de door hem voorgehouden miskenning van artikel 3 van het EVRM heeft kunnen aanbrengen.

Verweerder wees er in de eerste bestreden beslissing op dat verzoeker zijn betoog op dit punt beperkte tot beweringen waarvan geen begin van bewijs werd voorgelegd. Hij stelde dat de algemene bewering niet werd toegepast op de eigen situatie en dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Bangladesh ook niet kan volstaan zonder (begin van) persoonlijk bewijs dat zijn leven in gevaar zou zijn. Er werd benadrukt dat een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken is bedoeld voor Belgen die naar een bepaald land willen reizen voor toeristische redenen en niet voor de eigen onderdanen van dat land. Het betreft ook een algemeen advies, dat niet werd toegepast op de eigen situatie van verzoeker. Hij heeft ook heel duidelijk gemotiveerd waarom het betoog van verzoeker dat hij niets of niemand meer zou hebben in zijn herkomstland om op terug te kunnen vallen, niet wordt aanvaard. Hiervoor wordt verwezen naar de verklaringen van verzoeker tijdens zijn verzoek om internationale bescherming dat hij nog familieleden heeft in zijn herkomstland, met name zijn ouders, een zus en een broer, en het gegeven dat na een verblijf van ruim 32 jaar in het land van herkomst het onwaarschijnlijk voorkomt dat hij aldaar geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben op wie hij voor korte tijd een beroep kan doen.

Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder, voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, is nagegaan of verzoeker elementen aanbracht die kunnen wijzen op een miskenning van artikel 3 van het EVRM, doch dat hij van mening was dat dit niet het geval was. Hij stelde zo vast dat verzoeker zich wezenlijk beperkte tot een loutere bewering dat hij dreigt onmenselijk of vernederend te worden behandeld, zonder op dit punt een begin van (persoonlijk) bewijs aan te brengen. Verzoeker houdt dan ook ten onrechte voor als zou geen onderzoek zijn verricht in het licht van artikel 3 van het EVRM en de door hem in dit verband in zijn aanvraag ingeroepen elementen. Verweerder is nagegaan in welke mate verzoeker een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM aantoonde, en heeft geoordeeld dat hij in dit verband geen begin van (persoonlijk) bewijs aanbracht dat erop wijst dat hij in zijn herkomstland een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM dient te vrezen. Verzoeker betwist als dusdanig ook niet dat hij zich op dit punt wezenlijk beperkte tot blote beweringen, zonder hiervan een begin van (persoonlijk) bewijs voor te leggen. Hij maakt niet aannemelijk dat enig aangevoerd element en/of stuk ten onrechte niet in rekening is gebracht.

Verzoeker herhaalt dat hij niets of niemand heeft in zijn herkomstland waarop hij kan terugvallen. Het bestuur heeft evenwel met deze ingeroepen omstandigheid rekening gehouden en op gemotiveerde wijze geduid waarom dit betoog niet wordt aangenomen. Verzoeker laat na in te gaan op deze voorziene motivering en toont bijgevolg niet aan dat het bestuur bij deze beoordeling kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Het enkele gegeven dat hij reeds enkele jaren is vertrokken uit zijn land maakt nog niet dat hij niet langer tijdelijk een beroep kan doen op familieleden die nog in dit land verblijven en wijst bijgevolg geenszins op enige kennelijke onredelijkheid in de beoordeling. Verzoeker brengt andermaal geen concrete argumenten aan die maken dat hij niet langer familieleden heeft in zijn herkomstland op wie hij (tijdelijk) een beroep kan doen.

Verzoeker citeert verder opnieuw uit het reisadvies voor Bangladesh en stelt dat hij aldaar op elk moment het slachtoffer kan worden van terroristische aanslagen. Met dit betoog weerlegt verzoeker evenwel nog niet dat enerzijds dergelijke reisadviezen zijn bedoeld voor reislustige Belgen en niet voor de nationale onderdanen van het betrokken land en anderzijds het reisadvies een algemeen advies is en dit niet wordt toegepast op de eigen situatie van verzoeker. Het reisadvies leert zo ook net dat de reeds gepleegde terroristische aanslagen in het bijzonder waren gericht op buitenlanders en/of de door expats gefrequenteerde plaatsen. Op dit punt blijkt dus geen specifiek en reëel risico voor verzoeker zelf. Verder is er sprake van een politiek gespannen klimaat en manifestaties van politieke en/of communautaire aard en stakingen die kunnen ontaarden in onlusten, doch ook hier blijft verzoeker volledig in gebreke te duiden waarom in het licht hiervan hij persoonlijk een reëel risico zou lopen. In

zoverre verzoeker nog stelt dat rekening diende te worden gehouden met de feiten die in het reisadvies worden vermeld, wordt herhaald dat volgens verweerder het reisadvies slechts de algemene situatie in een land beschrijft en verzoeker naliet een band met de eigen persoon aannemelijk te maken. Hij betwist deze vaststellingen als dusdanig niet. Zijn betoog kan hieraan dan ook geen afbreuk doen.

Verzoeker verwijst verder nog naar “*verschillende bronnen in de media*”, zonder evenwel te verduidelijken op welke bronnen hij dan doelt.

Verzoeker stelt vervolgens niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, omdat hij lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom. De Raad merkt op dat de stukken die verzoeker in dit verband voegt bij zijn verzoekschrift, door hem niet reeds werden gevoegd bij zijn verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er dient nochtans te worden aangenomen dat verzoeker in zijn aanvraag, of in een actualisatie hiervan, reeds alle volgens hem nuttige gegevens en stukken kon aanbrengen die maken dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst om via de reguliere procedure de aanvraag in te dienen. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker thans dienstig kan aanvoeren dat verweerder ten onrechte dit gezondheidsprobleem niet heeft beoordeeld bij het nemen van de bestreden beslissingen. Daarenboven merkt de Raad ook nog op dat enerzijds niet blijkt dat dit gezondheidsprobleem verzoeker op zich verhindert te reizen en anderzijds de nieuwe stukken enkel op algemene wijze melding maken van een follow-up die verzoeker voor dit gezondheidsprobleem krijgt, zonder dat hieruit blijkt dat verzoeker daadwerkelijk nog welbepaalde concrete medische behandelingen noodzaakt om te voorkomen dat hij onmenselijk of vernederend dreigt te worden behandeld. De vermelde hospitalisatie slaat enkel op het verwijderen van de kogel op 24 juli 2016. Er liggen verder geen aanwijzingen of een begin van bewijs voor dat verzoeker in zijn land van herkomst geen medische zorgen kan genieten. In deze omstandigheden overtuigt verzoeker niet dat bij terugkeer naar het land van herkomst artikel 3 van het EVRM dreigt te worden miskend.

Verzoeker is daarnaast niet ernstig waar hij thans voorhoudt te vrezen voor zijn leven of een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Zo wees hij in zijn aanvraag geenszins op een situatie van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en bracht hij ook geen aanwijzingen in deze zin naar voor. Het enkele gegeven dat in Bangladesh reeds terroristische aanslagen plaatsvonden, net zoals in België trouwens, volstaat in dit verband nog niet. Het door verzoeker aangebrachte reisadvies voor Bangladesh leert ook net dat deze aanslagen blijkbaar vooral zijn gericht op buitenlanders en plaatsen die door expats worden gefrequenteerd. Ook thans brengt verzoeker geen stukken aan die kunnen wijzen op een dergelijke situatie van willekeurig en veralgemeend geweld die maakt dat een persoon zich dreigt bloot te stellen aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM louter door zich te begeven op het grondgebied van Bangladesh.

Verzoeker stelt dat geen voldoende onderzoek is gevoerd naar de situatie in zijn land van herkomst en een vrees voor vervolging in het land van herkomst, doch betwist niet dat hij in dit verband naliet in zijn verblijfsaanvraag een begin van (persoonlijk) bewijs naar voor te brengen. Ook thans blijft hij in gebreke een concreet begin van (persoonlijk) bewijs naar voor te brengen. Dit betoog kan dan ook niet worden aangenomen. Verzoeker betwist bovendien het gestelde in de eerste bestreden beslissing niet dat hij zelf afstand deed van zijn asielaanvraag.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.2.3. Verzoeker herhaalt vervolgens dat hij op 24 juli 2016 het slachtoffer werd van willekeurig geweld en hij hiervoor klacht indiende. Hij stelt in zijn verzoekschrift dat zijn zaak op 11 mei 2017 voorkomt voor de correctionele rechtbank van Antwerpen, waar hij persoonlijk aanwezig wenst te zijn. Hij spreekt ook over een deskundige die volgens hem dient te worden aangesteld. Hij betoogt dat artikel 6 van het EVRM het recht op een eerlijk proces waarborgt en hij het recht heeft om het resultaat van deze procedure af te wachten in België.

In de eerste bestreden beslissing wees verweerder er reeds op dat niet blijkt dat verzoekers advocaat in België de door hem ingediende klacht niet kan opvolgen en dat evenmin blijkt dat de persoonlijke aanwezigheid van verzoeker in België hiervoor noodzakelijk is of een meerwaarde heeft. Verzoeker weerlegde deze motivering niet. De Raad benadrukt in dit verband verder dat de thans aangebrachte gegevens dat de zaak voorkwam op 11 mei 2017 en een deskundige diende te worden aangesteld, door verzoeker in het kader van zijn verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet werden aangebracht bij het bestuur. Er blijkt dan ook niet dat het bestuur hiermee rekening kon

houden. Verzoeker maakt ook geenszins aannemelijk dat zijn persoonlijke aanwezigheid op de zitting noodzakelijk was. Er blijkt ook niet dat hij actueel nog een voldoende belang heeft bij zijn betoog dat een deskundige diende te worden aangesteld, waar ter zitting werd meegedeeld dat intussen een veroordeling van de dader is uitgesproken. Er werd nog gewezen op het feit dat de zaak intussen hangende is voor het hof van beroep, doch er blijkt niet dat in deze fase dan nog enig (nieuw) deskundigenonderzoek is vereist. Nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn persoonlijke aanwezigheid in België in de nabije toekomst is vereist opdat hij een eerlijk proces kan krijgen, en waar niet blijkt dat zijn advocaat hem niet kan vertegenwoordigen, blijkt niet dat artikel 6 van het EVRM in het gedrang komt. Het enkele gegeven dat verzoeker zijn zaak graag persoonlijk in België wil opvolgen, volstaat in dit verband niet.

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker stelt dat het bestuur onzorgvuldig handende door onvoldoende afwegingen te maken met betrekking tot zijn leven, de door hem opgelopen verwondingen en zijn lopende procedure. De Raad benadrukt evenwel dat verweerder pas overging tot het nemen van de tweede bestreden beslissing nadat hij in de eerste bestreden beslissing de in dit verband door verzoeker als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen had afgewezen. Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert dat met deze ingeroepen elementen wel degelijk rekening werd gehouden, voorafgaand aan de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De toelichting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat verweerder de tweede bestreden beslissing niet op een voldoende zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Verzoeker zet ook niet verder uiteen op welke wijze verweerder zijn dossier fragmentarisch zou hebben behandeld. Het op bijzonder algemene wijze betogen dat het geheel van de elementen diende te worden onderzocht, kan ook geenszins volstaan om een concrete onzorgvuldigheid aan te tonen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

3.2.5. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat verzoeker geenszins aantoonde dat de tweede bestreden beslissing is genomen met miskenning van het redelijkheidsbeginsel.

3.2.6. In fine van zijn middel betoogt verzoeker nog dat het rechtszekerheidsbeginsel zou zijn miskend. Elke toelichting ontbreekt evenwel inzake de wijze waarop verweerder door het nemen van de tweede bestreden beslissing dit beginsel zou hebben miskend. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk.

3.2.7. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS